

Недавна резолуција СБ УН о забрани летова и напада на цивиле у Либији, усвојена због тога што Руси и Кинези нису ставили вето на исту, изазвала је велико разочарање не само међу српским већ и руским, патриотски оријентисаним интелектуалцима.

Исто је оквалификовано малтене као руска капитулација пред Империјом, односно издаја принципа међународног права, која се може „обити о главу“ и самој Русији.

Да ли је то баш тако како на први поглед изгледа.

Мој одговор гласи не, јер прави газда Русије Путин не чини грешке у вањској политици, због тога што је исти суверени првак на светској политичкој позорници.

Осврнуо бих се најпре на околности у којима је донесена предметна резолуција СБ УН.

У топлој сахарској зими падали су као крушке са гране империјални вазални режими у Египту и Тунису на једној страни, а архинепријатељ Гадафи је почео „млети“ своје противнике на другој страни.

За Империју се поставило питање веродостојности, односно чувања образа, тако да је морала да интервенише без обзира на цену. Ово су ставили на знање како Русима тако и Кинезима и дали им могућност избора између блаже резолуције о забрани летова и напада на цивиле, те пустињске олује која би из ваздуха (на брисаном простору) уништила све Гадафијеве материјалне војне ресурсе (као у Ираку).

Сигуран сам да су Руси, па и Кинези ово пренели Гадафију и понудили му избор између вета са неограниченом сахарском олујом (као већег зла) и резолуције која ипак ограничава оружане активности Империје (као мањег зла).

Гадафијев избор (поготово по ирачком рату) јесте био извештан, па су потом Руси и Кинези изигравали неутралце у СБ УН. Гадафи наравно напада резолуцију СБ УН, како би сачувао образ пред својим присталицама.

Идентична ситуација је била са нападом НАТО на СРЈ. Како Милошевић није пристао на ултиматум Империје, то је чак и Јељцин ставио истој на знање да ће Русија уложити вето и Милосрдни анђео је ступио у акцију.

Ово је једино логично и могуће објашњење руског и кинеског става пред СБ, јер су давно прошла времена када су ови морали поступати по диктату Империје. Ради упоредбе наводим да је слична ситуација била и са Милошевићевом „победом“ над НАТО.

Империја је преко Руса понудила Милошевићу избор између условне капитулације и наставка интензивног бомбардовања. Кумановски споразум (капитулација) јесте био једини могући избор Милошевићевог режима, а нико ни не помишља да оптужује Русе за издају.

Како поводом резолуције СБ УН о забрани летова и нападања цивила нико нема интереса за објашњавање стварних разлога њеног доношења, то се права истина не може засад појавити на светлу дана.

С обзиром на то да позиција Русије и Кине да не ставе вето на резолуцију представља, у суштини, даљи удар на међународним правом гаратовани суверенитет држава и пораз руководства Русије и Кине у његовој обрани, то је требало исти на неки начин оправдати и ублажити, без навођења стварних разлога.

Кинези се по свом старом обичају ни пред ким не правдају, јер немају потребу за тим.

Међутим у случају „побурене“ руске патриотске интелигенције, Путин је закључио да треба „одговорност“ пребацити на Дмитрија, „сина Митра“ који је само „везао коња, гђе је газда казао“.

Тако је исти исказао своју несагласност са резолуцијом, односно прекорачењем резолуције од стране Империје и тиме убио две мухе.

Поред тога што је „опрао руке“ пред Русима, зон амајава Империју о томе да постоји сукоб између њега и Медведева, који „мудро“ шути.

У закључку бих навео да се патриоти (једнако русофили) непотребно осећају још једном издани, те да не мисле како је Гадафи продан због неких руских интереса. Путин је за Либију извукао максимум могућег, а Гадафи је пристао на ово као најмање зло.

Верујем да ће историја показати да сам био у праву, јер је ово једино логично објашњење гласања пред СБ УН.

Поручио бих и русофобима (једнако англофили) да не сеиरे због победе еуроатлантских пријатеља над Русијом, јер се ради о привременој Пировој победи на једној страни и трајном поразу због очекиваног успостављања исламистичког режима. Нешто слично као подршка талибанима у Авганистану.

Како неко може схватити да писац текста апологизира Путина, додајем да исти има своју Ахилу пету у руској економији и корупцији, што је много већи проблем него неограничена геополитичка шаховска партија, коју игра са недораслим империјалним играчима.